

บทนำ

เผ่าหมาป่า ชนเผ่าที่ชื่นชอบการใช้ชีวิตบนที่ราบ
พวกเขามีอุปนิสัยคล้ายหมาป่า อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ มีความสามัคคีกลมเกลียวสูง แต่กลับสันโดษไม่สูงส่งกับผู้คนภายนอกที่พักอาศัยมีลักษณะเป็นบ้านไม้ที่เห็นได้ทั่วไป
มีบ้านไม้หลังหนึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวบนเนินเขาที่อยู่ไม่ไกลจากถิ่นฐานของเผ่าหมาป่า
นั่นเป็นที่พักสำหรับนักเดินทางจากภายนอก นอกจากเป็นการต้อนรับขับสู้ตามมารยาท ยังเป็นการป้องกันไม่ให้คนนอกเผ่าเข้าไปสืบเสาะข่าวสารในเผ่าด้วย
วันนี้บ้านไม้หลังนั้นก็มิได้มีผู้เข้ามาพักอีกครั้ง นั่นก็คือ...มาร์ธา เธอนั่งมองทิวทัศน์ยามราตรีนอกหน้าต่างอยู่บนเก้าอี้โยกข้างเตาผิงอย่างสบายใจและกำลังมีความสุขกับความอบอุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากกองไฟไปด้วย
นี่น่าจะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ต้องออกสู้ขบขั้วญพวามากที่สุด

10 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 3

ตั้งแต่มาถึงโลกต่างมิติแห่งนี้

นิกย้อนไปถึงตอนที่เธอได้รับพัสดุลึกลับในวันที่อายุครบสิบหก แล้วสวมสร้อยข้อมือแบบพื้นเมืองที่อยู่ในห่อพัสดุนั้นซึ่งก็คือเครื่องรางประจำตัววิธามหาเทพ...สร้อยข้อมือศักดิ์สิทธิ์ของเทพแห่งดวงอาทิตย์ ในดินแดนโลกต่างมิติแห่งนี้

หลังจากนั้นขณะที่เธอได้รับโทรศัพท์ปริศนาก็ทะลุข้ามมิติมายังโลกโบราณสุดจินตนาการนี้ด้วยอุบัติเหตุ

เพื่อคืนเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ใช่ของเธอให้กับวิธามหาเทพตัวจริง นอกจากต้องรับการทดสอบแทนธิดาเทพ ยังต้องให้...อาตี๋นมรีเจียว...ทายาทมหาเทพผู้สูงส่งซึ่งเป็นคู่หมั้นของธิดาเทพ ทั้งยังเป็นผู้ปกครองของโลกต่างมิติเป็นไกด์นำทางพาเธอไปรับการทดสอบกับสี่ตระกูลใหญ่ด้วยตัวเอง ทว่าตอนนี้ไม่รู้ว่าเขาหายตัวไปไหน

นิกถึงเรื่องนี้แล้วเธอก็โมโห!

ต่อให้หัวหน้าเผ่าหมาป่ามีฐานะไม่สามารถพบเธอเพื่อดำเนินการทดสอบแห่งอัคคีได้ทันที เขาก็ไม่ควรหายตัวไปพร้อมโมราโก และทิ้งเธอไว้ตามลำพังที่เผ่าหมาป่านี้สิ

โมราโกเป็นชาวเผ่าหมีที่พบระหว่างเดินทางไปผ่านกอินทรี นิสัยใจกว้างเถรตรง มีรูปร่างแข็งแรงบึกบึนแบบ...หนุ่มล่ำ พลังแข็งแกร่งเกินใคร ทั้งยังมีกลิ่นอายบรรยากาศคล้ายกับเทพหมีแฟร์...หนึ่งในสี่เทวทูตอีกด้วย

ควรบอกว่าเขาพิเศษ หรือว่าคนเผ่าหมีต่างก็คล้ายกันหมดดีล่ะ

ช่วงที่อยู่ผ่านกอินทรี หากไม่มีโมราโกคอยช่วยเหลือ ตอนนี้เธออาจไม่ได้อยู่ที่เผ่าหมาป่าอย่างปลอดภัยก็ได้

แต่ไม่ว่าอย่างไรทั้งอาตี๋นมและโมราโกก็ควรบอกจุดหมาย

ปลายทางกับเธอก่อนหายตัวไปสักหน่อยไม่ใช่หรือ

ตอนนั้นจู่ๆ โมราโกก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามา แต่กลับไม่พูดอะไร
จงใจไปกระซิบกระซาบกับอาดินัมทางด้านข้าง ทำเอาเธออยาก
อัญเชิญเทพอินทรีอัสเกิ้ล...หนึ่งในสี่เทพทูตออกมาช่วยเธอแอบฟัง
บทสนทนาของพวกเขาเหลือเกิน

น่าเสียดายที่อาดินัมล่วงรู้เจตนาของเธอ ไม่เพียงทำให้เธอ
หมดสติทันที ยังถือโอกาสออกจากเผ่าหมาป่าพร้อมกับโมราโกขณะที่
เธอไม่รู้สึกรู้สีกตัว

ลำพังเพียงสองเรื่องนี้ก็ทำร้ายความเชื่อมั่นที่เธอมีต่อเขาได้
แล้ว...

แต่นับว่าอาดินัมยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง เขาขออภัยให้บรรดา
แม่บ้านของเผ่าหมาป่าช่วยดูแลเธอเป็นพิเศษ จึงช่วยคลายความ
อึดอัดที่ถูกทิ้งให้อยู่ที่นั่นตามลำพังให้เบาบางลงบ้าง

มารธาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เริ่มหยิบไหมพรมขึ้นมาถัก
ผ้าพันคอ เธอตั้งใจถักผ้าพันคอลายดวงอาทิตย์ที่เป็นสัญลักษณ์ของ
อาดินัมให้เสร็จก่อนเขากลับมา แน่نون อุปกรณ์ต่างๆ มีเหล่าแม่บ้าน
ของเผ่าหมาป่าเป็นผู้ให้การสนับสนุนอย่างกระตือรือร้น

ทุกครั้งที่ถักครบสิบห่วง อารมณ์ดีดดีพอกก็จะเป็นไปตามไปด้วย
เธอต้องตกระกำลำบากถึงขั้นนี้ ทั้งหมดก็เพราะซาโดล่า!

ซาโดล่าเป็นน้องชายฝาแฝดของอาดินัม สืบสายเลือดจาก
มหาเทพเช่นเดียวกัน โชคร้ายที่ในโลกนี้ฝาแฝดถือเป็น 'แฝดต้อง
คำสาป' ฉะนั้นซาโดล่าจึงถูกสภาอาวูไลขับออกจากแดนกลาง กลายเป็น
หัวหน้าเผ่านอก เป็นปรปักษ์กับอาดินัมมาอย่างยาวนาน

ถ้าซาโดล่าไม่เอาสร้อยถักนำโชคลายดวงอาทิตย์ที่ไม่รู้เธอ
ทำหล่นหายไปตอนไหนออกมาอวดอาดินัม ไหนจะ...จูบที่สมควร

12 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 3

ตายนั้นอีก ตอนนั้นเธอก็คงไม่ต้องมานั่งถักผ้าพันคอลายดวงอาทิตย์
หลังซดหลังแข็งแบบนี้หรอก

นี่เป็นของที่เธอตั้งใจจะใช้เองแท้ๆ บ้าที่สุดเลย!

เสียงร้องทิ่มตำตังขึ้นนอกประตู มาร์ธาหยุดมือจากงานที่
ทำอยู่ทันที โยนผ้าพันคอที่ถักได้ครึ่งหนึ่งไว้อีกทางแล้วไปที่หน้า
ประตู

เมื่อเปิดประตูออกก็พบหมาป่าสีขาวเงินตัวใหญ่นั่งอยู่อย่าง
ว่าง่ายเหมือนกำลังรอเธอเปิดประตู

มาร์ธาเห็นหมาป่าตัวใหญ่ก็ยืมหน้าบานด้วยความดีใจ

"เจ้าขาว"

ได้ยินแล้วนัยน์ตาของหมาป่าก็ฉายแววรังเกียจวูบหนึ่ง เหมือน
ไม่ชอบชื่อที่เธอเรียกสักเท่าไร

มาร์ธานั่งยองลงตรงหน้าเจ้าหมาป่า มองดูหมาป่าตัวโตที่นั่ง
แล้วยังสูงกว่าเธอสืบอีก เด็กสาวโผล่เข้ามาหันมองอย่างอดใจไม่อยู่
ลูปได้ขนของมันที่ฟูฟ่องกว่าปกติเพราะอยู่ในช่วงฤดูหนาว

เจ้าหมาป่าเอียงหัวอย่างสนใจ ปล่อยให้มาร์ธาทำตามใจชอบ
การพบกันครั้งแรกระหว่างมาร์ธากับหมาป่าตัวใหญ่เกิดขึ้นใน
คืนที่อาตินมหายตัวไป

มาร์ธาที่เพิ่งฟื้นคืนสติพบว่าในห้องเหลือเธอเพียงคนเดียว จึง
รีบร้อนเปิดประตูออกไปข้างนอกอย่างตระหนก แ่ตรงที่เธอไม่รู้ว่ามี
เฝ้าหมาป่ามีกฎหมายไม่ให้คนนอกเฝ้าเฟ้นฟานอยู่ข้างนอกในยาม
วิกาล ดังนั้นจึงประสบบกับเหตุการณ์นั้นเข้า...เธอล่วงล้ำเขตแดนของ
เฝ้าหมาป่า

เหล่าหมาป่าที่กำลังพักผ่อนเห็นเธอเข้าก็พากันส่งเสียงขู่คำราม
เป็นเชิงตักเตือนพร้อมๆ กับล้อมเธอเอาไว้

มาร์ธาตระหนกตกใจ แม้จะไม่มีรายงานการวิจัยไหนระบุว่าหมาป่าจะเป็นฝ่ายจู่โจมมนุษย์ก่อนก็ตาม แต่ไม่ใช่โลกของเธออยากจะรับประกันได้ว่าเธอจะไม่ถูกหมาป่ากัดตาย...

ทันใดนั้นหมาป่าตัวหนึ่งก็กระโดดเข้ามาจู่โจมเธอ มาร์ธาตกใจจนหวีดร้องเสียงดัง จังหวะที่กำลังจะยกแขนสองข้างขึ้นป้องกันตัว เสียงคำรามทรงพลังของหมาป่าตัวหนึ่งพลันดังกึกก้องไปทั่วบริเวณนั้น พริบตาเดียวฝูงหมาป่าก็พากันหุสูดและก้มหัวลงหมอบหางจุกตูดโดยไม่กล้าขยับเขยื้อน

มาร์ธาหันไปมองก็เห็นหมาป่ารูปร่างสูงใหญ่และขนสวยงามกว่าทุกตัวยืนมองเธอจากที่สูง ไม่นานหมาป่าตัวนั้นก็เอียงมาตรงหน้าเธอด้วยฝีเท้าอันสง่างาม

หมาป่าตัวหนึ่งก้าวออกมาส่งเสียงไม่พอใจ หมาป่าตัวใหญ่แฉะเขียวแหลมคมน่าเกรงขาม คำรามขู่เตือนเป็นระยะ พาให้หมาป่าทั้งหมดยิ่งเกรงกลัวตัวตนของมัน

เห็นภาพนั้นแล้วมาร์ธาก็มองหมาป่าตัวใหญ่ด้วยความมั่นใจตามหลักแล้วเธอน่าจะกลัวมัน แต่ทำไมหลังจากที่เธอเห็นดวงตาสีฟ้าสดใสของมันแล้ว ความหวาดกลัวในใจก็หายไป กลับเกิดความคุ้นเคยกับมันเป็นพิเศษแทน

ความรู้สึกนั้นเหมือนกับมันเป็นหมาป่าสุดเชื่องที่เลี้ยงดูมานาน และลุกออกมาปกป้องเจ้าของยังงัยงั้น

ด้วยเหตุนี้จึงได้มีหมาป่าตัวใหญ่มาให้มาร์ธาถอดรัดพัดเหวี่ยงตามใจชอบถึงหน้าที่ปักชั่วคราวของเธอ

ไม่นานมาร์ธาเหมือนได้กลิ่นอะไรบางอย่าง เธอมองหมาป่าตัวใหญ่แล้วทำหน้ายุ่ง

"เจ้าขา เจ้าไปไหนมา ตัวเหม็นมากเลย!"

14 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก 3

เจ้าหมาป่าไม่สนใจกลิ่นเหม็นบนตัวสักเท่าไร มันลุกขึ้นแล้วกระดิกหางสองสามที อยากเข้าไปนอนข้างเตาผิงอันอบอุ่นในห้อง มาร์ธาเหมือนคิดอะไรออก ลูๆ ก็บุตรอยยิ้ม หลังจากปิดประตูแล้วก็เอ่ยปากอย่างไม่รีบร้อน

"เจ้าขาว ข้ายังไม่ได้อาบน้ำพอดี เราไปอาบน้ำด้วยกันเถอะ"

ทันใดนั้นท่วงท่าอันสง่างามของเจ้าหมาป่าตัวใหญ่ก็ชะงักกึก หันร่างจะวิ่งออกไปทางประตูโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง แต่กลับพบว่าประตูถูกปิดลงแล้ว มันมองมาร์ธาที่เข้ามาใกล้มันมากขึ้นเรื่อยๆ พร้อมส่งเสียงขดขึ้น

มาร์ธาไม่ใส่ใจการต่อต้านของมันแม้แต่น้อย เด็กสาวขมมันแล้วบอกอย่างจริงจัง "สำหรับเจ้าแล้วถึงไม่อาบน้ำก็คงไม่เป็นไร แต่เพื่อจมูกของข้า บวกกับป้องกันไม่ให้เจ้ามีเห็บหมัด ยังไงก็ต้องอาบน้ำ!"

เจ้าหมาป่าตัวใหญ่คอดก พายแพ่ต่อ 'อำนาจเผด็จการ' ของมาร์ธา จำต้องไปอาบน้ำกับเด็กสาวอย่างว่า่างาย

ผ่านไปสักพัก มาร์ธาหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดตัวให้หมาป่าที่ขนเปียกชุ่มไปด้วยน้ำพลางบ่นอุบอุบ "ถ้ามีใครเป่าผมก็คงดี...จะได้เป่าผมของเจ้าให้แห้ง"

เจ้าหมาป่าตัวใหญ่มองเธอแวบหนึ่ง ก่อนสะบัดขนแรงๆ จนน้ำกระเด็น ทำเอามาร์ธาร้องกรี๊ดโวยวาย

"อย่าทำแบบนี้สิ! เจ้าขาว ยังเช็ดตัวไม่แห้งเลย...เฮ้อ ต้องถูพุ้นอีกแล้ว"

เจ้าหมาป่าไม่สนใจเสียงโวยวายของเธอ เดินไปข้างเตาผิงให้กองไฟอบขนของมันจนแห้ง ลูๆ ก็มีเสียงนกอินทรีร้องดังขึ้น มาร์ธาเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นพญาอินทรีบินเข้ามาทางหน้าต่าง เกาะ

16 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 3

ราวแขวนผ้าตรงมุมห้องพอดี

มารธายิ้มเมื่อเห็นพญาอินทรีมา "อีเกิ้ล เจ้ากลับมาแล้วหรือ!"

"ธิดาทพแห่งข้า ข้าจะรายงานข่าวจากหัวหน้าเผ่า"

มารธาฟังรายงานจากพญาอินทรีไปพลางดูพื้นห้องไปพลาง
อดนึกถึงเรื่องที่พบกับมาซัคไม่ได้

มาซัคเป็นหัวหน้าเผ่านกอินทรีคนปัจจุบัน ก่อนหน้าที่จะได้
เป็นหัวหน้า เขาตกอยู่ในฐานะ 'เผ่านอก' เพราะสูญเสียนกอินทรี
ประจำตัวไป เด็กหนุ่มมีนิสัยดื้อรั้นหัวโบราณ รักษาคำสัตย์ของตัวเอง
อย่างเคร่งครัด เรียกได้ว่าถึงตายก็ไม่ยอมผิดคำสาบาน

หากไม่ใช่เพราะเธอได้ยินเสียงกระซิบของพญาอินทรีเข้า
โดยบังเอิญ แล้วเปิดโปงแผนการที่เผ่านอกคิดทำลายรูปเคารพของ
เทพอินทรีอีเกิ้ล ก็คงไม่มีทางถ่ายทอดพลังแห่งธาดูอายุให้กับมาซัค
ก่อนที่หัวหน้าเผ่ารุ่นก่อนจะเสียชีวิต ทั้งยังชุบชีวิตนกอินทรีของเขา
ให้ฟื้นคืน คืนฐานะชาวเผ่านกอินทรีของเขาดั้งเดิม

เมื่อตื่นจากภวังค์ก็พอดีกับที่พญาอินทรีพูดประโยคสุดท้ายจบ

"พอหัวหน้าเผ่านกอินทรีได้ข่าวว่าตอนนี้ท่านอยู่ตามลำพังก็
ไม่ฟังคำทัดทานของคนในเผ่า จะมาเยี่ยมท่านที่เผ่าหมาป่าให้ได้"

มารธานิ่งอึ้ง ริมละล้าละลักถาม "เจ้าบอกว่ามาซัคจะมาที่
เผ่าหมาป่าหรือ"

"ขอรับ"

"เจ้ารีบห้ามเขาสี!"

"ขออภัย ข้าห้ามเขาแล้ว หัวหน้าเผ่าیینกรานจะมาพบท่าน
ให้ได้"

มารธารู้จักนิสัยของมาซัคดี เธอถอนใจอย่างจุนใจ

"เขาเพิ่งเป็นหัวหน้าเผ่าได้ไม่ถึงเดือน..."

เวลานี้หมาป่าตัวใหญ่ส่งเสียงสงสัย มาร์ธารู้ว่ามันเข้าใจผิดว่าเธอกำลังคุยกับมันจึงโบกมือบอก "เจ้าขาว ข้าไม่ได้พูดกับเจ้าอย่าเข้าใจผิด"

หมาป่าตัวใหญ่มองราวเขavnเสื้อที่เธอคุยด้วยตลอดตั้งแต่เมื่อครูนี้นัยน์ตาเปล่งประกายที่อ่านความหมายไม่ออก ก่อนจะหมอบลงบนพรมขนนุ่ม เตรียมตัวนอนหลับ

พอทำความสะอาดพื้นห้องเรียบร้อยแล้ว มาร์ธาก็เดินไปลูบหัวหมาป่าตัวใหญ่เบาๆ จากนั้นก็โยนพืนเข้าเตาผิงหลายท่อน แล้วลุกไปเอนร่างลงบนเตียงอุ่นๆ ก่อนนอนยังไม่ลืมมองหมาป่าตัวใหญ่ที่กำลังหลับสนิท รวมถึงพญาอินทรีที่ไม่รู้หายไปตั้งแต่เมื่อไร เด็กสาวจึงหลับตาลง

เวลาผ่านไป กองไฟในเตาผิงค่อยๆ ดับมอดลง

มาร์ธาที่น่าจะหลับสนิทลืมตาขึ้นกะทันหัน ท่ามกลางความสลัวเธอมองเห็นดวงตาสีแดงก่ำกำลังจ้องเธอเขม็ง

เธอหนึ่งชะงักไปครู่หนึ่ง จึงเห็นว่าชายหนุ่มร่างเปลือยเปล่าคนหนึ่งกำลังคร่อมอยู่บนตัวเธอ เสื้อผ้าบริเวณหน้าอกของเธอถูกปลดออก เขากำลังลูบตราดวงอาทิตย์ของเธอตามอำเภอใจ

มาร์ธายังไม่ทันตั้งตัวกับเหตุสุดวิสัยที่ตัวเองกำลังประสบก็ถูกชายหนุ่มพลิกร่างให้นอนคว่ำ พร้อมกับดึงเสื้อผ้าของเธอออก เผยตราประทับอีกอันที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อผ้าของเธอ... นั่นก็คือรูปปีกคู่

เมื่อผิวสัมผัสกับความเย็น มาร์ธาก็หนาวสะท้านจนขนลุก ชายหนุ่มสังเกตเห็นอาการของเธอ พลันฝ่ามืออุ่นๆ ทั้งสองข้างก็กลายเป็นร้อนระอุ ชับไล่ความหนาวให้เธอ ครัวเดียวร่างกายก็อุ่นขึ้น

เธอสงสัยและอยากหันไปมองหน้าของชายหนุ่มให้ชัด ทว่าพอร่างกายอบอุ่น สติก็เลือนรางจนรวบรวมสมาธิไม่ได้ จนกระทั่ง

18 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก 3

เปลือกตาของเธอปิดลง...

...!

มารธาตกใจตื่นพลางกระโดดลุกจากเตียง มองซ้ายมองขวา อย่างลนลานก็พบว่าไม่มีชายหนุ่มร่างเปลือย เสื้อผ้าของเธอก็สวม อยู่ปกติ ไม่มีร่องรอยถูกใครปลดเปลื้อง

เธอมองหมาป่าตัวใหญ่ที่ตื่นเพราะเธออย่างนิ่งงัน คิดในใจ ว่าภาพที่เห็นเมื่อกี้เป็นความฝัน...งั้นหรือ

เป็นความฝันที่เหมือนจริงเหลือเกิน!

สักพักเธอก็ผ่อนคลายร่างกายที่อยู่ในภาวะเครียดเกร็ง เดิน ไปลูบตัวหมาป่าตัวใหญ่

"ขอโทษด้วยนะ...เจ้าขาที่ข้าทำเจ้าตื่น"

หมาป่าตัวใหญ่ส่งเสียงในคอเบาๆ เป็นการให้อภัยความผิด ของเธอ ก่อนจะหมอบลงแล้วนอนต่อ

มารธายิ้มเจี๊ยน หยิบพินเข้าไปในเตาผิงที่ไฟใกล้จะดับมอด อย่างเจี๊ยบๆ แล้วกลับไปนอนหลับต่อที่เตียง

บทที่ ๑
นักออกแบบเสื้อผ้า
ล้วนเป็นพวกตัวประหลาด

เข้าตรู เจ้าหมาป่าตัวใหญ่ที่ควรจะนอนหมอบอยู่ข้างเตาผิง กลับหายตัวไปแล้ว

แม้จะไม่รู้ว่ามันเปิดประตูออกจากห้องได้อย่างไร แต่มาร์ธาก็ไม่ได้สนใจขบคิด หลังจากล้างหน้าแต่งตัวแล้วเธอก็เดินไปเปิดประตู ไอนหนาวเย็นเยือกปะทะเข้ามา มีน้ำกลดตึกเมื่อคืนถึงได้หนาวเย็น ลงกะทันหัน ที่แท้เพราะหิมะกำลังตกนี่เอง...

ฝันหิมะขาวโพลนที่ปกคลุมทั่วพื้นดินทำให้มาร์ธานึกถึง ยอดเขาศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าอินทรี... ตอนนั้นทำเอาเธอที่ไม่ค่อยได้เห็นหิมะถึงกับเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้เล่นหิมะ

ว่าแล้วมาร์ธาก็สวมเสื้อโค้ตตัวหนาที่แขวนอยู่บนราวแขวนผ้า เตรียมถือโอกาสนี้ไปปั้นตุ๊กตาหิมะตัวใหญ่

เวลาผ่านไปไม่รู้มานานเท่าไร เด็กสาวอายุราวสิบห้าปีที่สวมชุดอินเดียนแดงคนหนึ่งเดินถือตะกร้าที่ถูกห่อด้วยผ้าหนาๆ มาหา มาร์ธากำลังสนใจแต่ตุ๊กตาหิมะ

"ท่านธิดาทเทพ ข้าเอาอาหารมาให้เจ้าคะ"

พอมารัธธาเห็นเด็กสาวก็โบกไม้โบกมืออย่างอารมณ์ดี "มัลลีสมาช่วยข้าเร็ว!"

เด็กสาวที่ถูกเรียกว่ามัลลีสเห็นมารัธธากำลังพยายามดันหิมะก้อนเล็กขึ้นไปบนก้อนใหญ่ก็อดถามด้วยความสนใจไม่ได้ "ท่านธิดาทเทพ ท่านทำอะไรอยู่หรือเจ้าคะ"

"ทำตุ๊กตามนุษย์หิมะไง!"

"ท่านธิดาทเทพทำหิมะให้เป็นมนุษย์ได้ด้วยหรือเจ้าคะ" มัลลีสประหลาดใจ

มารัธธานิ่งอึ้ง ก่อนจะส่ายหน้าและยิ้มแห้ง "เจ้าเข้าใจผิดแล้วนี่เป็นแค่สัญลักษณ์เฉยๆ ไม่ได้กลายเป็นมนุษย์จริงๆ"

มัลลีสจึงพยักหน้าเข้าใจ เด็กสาววางตะกร้าไว้บนโต๊ะนอกบ้านแล้วไปช่วยมารัธธานั่งตุ๊กตาหิมะ

ใช้เวลาไม่นาน ในที่สุดสองสาวก็ปั้นตุ๊กตาเสร็จเรียบร้อย มารัธธาบอกอย่างภูมิใจ "คิดไม่ถึงว่าการลองปั้นตุ๊กตาหิมะครั้งแรกจะสำเร็จงดงามแบบนี้ ดูไม่ออกเลยสักนิดว่าเพิ่งทำครั้งแรก"

"ท่านธิดาทเทพ นี่...ไม่เหมือนคนเลยสักนิด ทำไมท่านถึงบอกว่าเป็นตุ๊กตามนุษย์หิมะละเจ้าคะ"

ตอนแรกมารัธธาตั้งใจจะบอกตรงๆ ว่านั่นเป็นสัญลักษณ์ที่ต้องมีในวันคริสต์มาส คิดไปคิดมาอีกฝ่ายคงไม่เข้าใจคำอธิบายของเธอ ฉะนั้นจึงตัดสินใจแต่งเรื่องอธิบาย

"นี่เป็นประเพณีในบ้านเกิดข้า เมื่อไหร่ที่หิมะตกก็จะมีตุ๊กตาหิมะเป็นรูปมนุษย์แบบนี้ไว้หน้าบ้าน ถือเป็นกรต้อนรับฤดูหนาว"

มารัธธาตกแต่งตุ๊กตาหิมะพลางหยิบกิ่งไม้แห้งมาเสียบข้างละกิ่งเป็นแขนของมัน

"ข้าเข้าใจแล้ว...เดี๋ยวข้ากลับไปจะขอให้คนในเผ่าปั้นตุ๊กตา
หิมะไว้ที่หน้าบ้านด้วย"

มาร์ธานิ่งอึ้ง โกรธตัวเองที่ลืมไปได้ยังไงว่ามีลีสัญญาส่งมาเพื่อ
ฝึกฝนประเพณีของแดนกลางให้แก่เธอ เธอจึงรีบห้าม "มัลลี เจ้า
จำที่ข้าบอกว่าคุณดินแดนจะมีประเพณีแตกต่างกันได้ไหม"

"จำได้เจ้าค่ะ"

"เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องเลียนแบบประเพณีของคนอื่น
เข้าใจไหม"

"เจ้าค่ะ"

มาร์ธาแอบโล่งอก ก่อนจะเดินตามมัลลีเข้าบ้านไป ทว่าสมาธิ
กลับจืดจางอยู่กับเหตุการณ์เมื่อครู่

ที่นี้เป็นดินแดนเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกว่ามีอยู่ในอาณาจักร
'อินเดียนแดง' ในโลกของเธอ

โดยเฉพาะประเพณีวัฒนธรรมที่โลกของเธอ เธอไม่ยอมให้
ดินแดนคู่แข่งที่เคยที่เธอชอบแห่งนี้ได้รับผลกระทบจากวัฒนธรรมอื่น
จนผิดเพี้ยน รักษามันให้คงเดิมไว้ก็พอ

มัลลีหยิบอาหารออกจากตะกร้าพร้อมบอกกับเธอว่า "ท่าน
ธิดาเทพ แม่ข้าให้ถามว่าไหมพรมที่ท่านใช้พอไหมเจ้าค่ะ แล้วก็เดี๋ยว
กินอาหารเสร็จแล้ว นางอยากให้ท่านไปลองชุดที่บ้านสักหน่อยเจ้าค่ะ"

"ลองชุด?" มาร์ธางง

"ใช่แล้วเจ้าค่ะ นางเห็นว่าชุดที่ท่านนำมาด้วยกันหนาวไม่ได้
ก็เลยตัดเย็บไว้หลายชุด ท่านจะได้เอาไว้ใส่กันหนาว"

"เอ่อ?" มาร์ธาสงสัย "เอ่อ...รบกวนมาร่ำมากินไปหรือเปล่า..."

"เรื่องนี้ท่านสบายใจได้ ท่านแม่เป็นช่างตัดเสื้อประจำของ
ชนชั้นสูง บวกกับหัวหน้าเผ่ากำชับเป็นพิเศษว่าให้เตรียมชุดฤดูหนาว

ให้ท่าน นางจึงมีโอกาสดัดดัดเย็บเสื้อผ้าให้ท่าน ซ้ำยังดีใจจนนอนไม่หลับไปหลายคืน อยากให้ท่านใส่ชุดที่นางตัดเร็วๆ"

เห็นรอยยิ้มดีอกดีใจของมัลลีแล้ว มาร์ธาก็ยิ้มเจื่อนอย่างเกรงใจ

เพื่อเป็นการคลายบรรยากาศอึดอัดแบบนี้ มาร์ธาก็รีบกินมือเข้าให้เสร็จแล้วตามมัลลีเข้าไปในเขตที่อยู่อาศัยของเผ่าหมาป่า "ท่านธิดาทพ ท่านผอมไปหรือเปล่า"

หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งถือสายว้ดัวครอบตัวมาร์ธาพร้อมกับเอาเสื้อผ้าที่ดัดเย็บเสร็จแล้วให้เธอลองเปลี่ยนทีละชุด ปากก็พิมพ์ว่าไปช่วยว่าชุดไม่พอดีตัว หรือควรแก้ไขจุดไหนบ้าง

มาร์ธาที่กลายเป็นเหมือนนางแบบได้ลิ้มรสการถูกคนอื่นทำตามใจชอบเป็นครั้งแรก

ที่แท้พวกดีไซเนอร์น่ากลัวแบบนี้กันทั้งนั้นเลยหรือนะ...

วุ่นวายอยู่พักใหญ่ ในที่สุดมาร์ธาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เสร็จสิ้น เธอมองชุดชาวสะอาดที่ตัวเองสวมใส่แล้วก็อดไม่ได้ที่จะเขี่ยระบายใต้แขนเสื้อเล่น รวมถึงเครื่องประดับสุดประณีตที่สวมอยู่บนคอ เธอคิดว่าการที่ตัวเองกลมกลืนกับชนเผ่านี้เป็นเรื่องที่ดี

แต่เธอรู้สึกว่ารูปแบบชุดที่สวมอยู่ผิดปกติ

"คือว่า...มาร่า ซ้ำมีเรื่องไม่เข้าใจ"

"มีอะไรหรือเปล่าเจ้าคะ" หญิงวัยกลางคนที่ถูกเรียกว่ามาร่ายิ้มบางๆ

"ทำไมชุดที่ข้าสวมอยู่ถึงไม่เหมือนของพวกท่าน..."

มาร์ธาเพิ่งสังเกตเห็นอย่างจริงจังว่าชุดของตัวเองต่างจากของพวกเธออย่างเห็นได้ชัด

เด็กสาวรู้สึกว่าคุณชุดของเธอมีความหมายพิเศษ เพียงแต่เดา

ไม่ได้ว่าพิเศษยังไง

มาร่ำกับมัลลิสืบตากันแวนหนึ่งแล้วแยมรอยยิ้มมีเลศนัย ก่อน
จะปรับสีหน้ากลับมาเป็นปกติพลางตอบคำถามเธอ

"ท่านธิดาทเทพ ท่านอาจจะไม่รู้จักรักเฝ้าหมาป่าดีนัก" มาร่ำเก็บ
เสื้อผ้าพลางบอกกับมารธา "เฝ้าของเราจะจัดพิธีสักการะฤดูหนาว
ในต้นฤดูหนาวของทุกปี เพื่อขอพรต่อเทพหมาป่าโวลฟ์ให้บุตรหลาน
เฝ้าหมาป่าผ่านพ้นฤดูหนาวไปได้ด้วยดี"

"ถ้างานชุดที่เข้าไปใส่อยู่ตอนนี้ก็คือชุดที่พวกท่านจะสวมตอน
สักการะฤดูหนาวใช่ไหม"

มาร่ำส่ายหน้า พุดด้วยรอยยิ้ม "ชุดที่ท่านสวมอยู่ตอนนี้
ตัดเย็บตามฐานะของธิดาทเทพเจ้าค่ะ"

มารธายิ้มแห้งเมื่อได้รับคำตอบ

ยิ่งอยู่เธอก็ยังไม่ชอบให้ใครๆ พากันเรียกเธอว่า 'ธิดาทเทพ' ถ้า
คนที่มาที่นี่เป็นนายาก็คงจะดี...

นายาเป็นธิดาทเทพตัวจริง เพราะนายาเมตตาจับเธอไว้ เธอ
จึงได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกต่างมิติอย่างราบรื่น เพื่อเป็นการตอบแทน
บุญคุณ มารธาก็ยอมเดินทางมารับการทดสอบแทนนายา หวังถอด
สร้อยข้อมือศักดิ์สิทธิ์คืนให้อีกฝ่ายไป

เมื่อตื่นจากภวังค์ มารธาก็เห็นมัลลิมองเธอด้วยสีหน้ามึนงง
เธอก็ถามคนมองด้วยความอยากรู้ "เป็นอะไร ทำไมมองข้าแบบนี้"

"ท่านธิดาทเทพมีเรื่องไม่สบายใจ?"

มารธาใจหายวาบ บอกอย่างเขินๆ "ดูออกขนาดนั้นเลยหรือ"

"เจ้าค่ะ ทุกครั้งที่ท่านเจอปัญหา ก็จะมักยิ้มแห้งๆ เพราะ
ฉะนั้นก็เลยเดาอารมณ์ตอนนี้ของท่านได้ไม่ยาก"

เอ๋ม... ดูเหมือนเธอจะแสดงอาการแบบนี้ทุกครั้งจริงๆ

"ท่านธิดาเทพ ไม่ทราบว่าคุณมีสิทธิ์แบ่งเบาความกังวลของท่านหรือไม่" มัลลิสบอกด้วยรอยยิ้ม

มีสิทธิ์แน่นอน! แต่น่าเสียดาย นี่เป็นความลับที่บอกใครไม่ได้...
มารธาตอบอีกฝ่ายเงิบๆ ในใจ

เด็กสาวครุ่นคิดแล้วเลือกคำถามหนึ่งขึ้นมากถาม "ข้ามีเรื่องกุ่มใจจะขอให้พวกท่านช่วยจริงๆ"

"เชิญบอกได้เลยเจ้าคะ"

"ข้าจะได้พบหัวหน้าเผ่าหมาป่าเมื่อไหร่"

มาร่ากับมัลลิสมีท่าที่ลำบากใจ บอกอย่างรู้สึกลึบ "ขอภัยเจ้าคะ เรื่องนี้เราตอบท่านไม่ได้จริงๆ"

"งั้นหรือหรือ..." มารธาผิดหวัง

จู่ๆ มาร่าก็เหมือนนึกอะไรออก เดินไปเปิดกล่องที่วางอยู่ตรงมุมห้องด้วยความร่าเริง แล้วหยิบของชิ้นเล็กๆ ในนั้นออกมาก่อนจะเดินไปหามารธา ขณะกำลังจะสวมให้เธอก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างปรากฏอยู่ในตำแหน่งดังที่คิดไว้ มาร่าจึงมองมารธาด้วยสีหน้าขบคิด

มารธาที่ถูกมองจนทำตัวไม่ถูกจึงถามอย่างก่อกวน "มาร่า ท่านมองข้าแบบนี้... ข้าเงินนะ"

มาร่าหัวเราะะ ซึ่ไปที่ตี่งหูของมารธา "ท่านธิดาเทพ วิหารมหาเทพรีเจียวน่าจะยังไม่ได้จัดพิธีเจริญว้ยให้ท่านสินะเจ้าคะ"

"พิธีเจริญว้ย? ข้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่เนี่ยนา!" มารธาขมวดคิ้วได้ย่นแล้วมาร่ากับมัลลิสก็มองหน้ากันเล้กลัก แปลกใจกับคำตอบของอีกฝ่าย

มาร่ามองมารธาอยู่นานก่อนจะพยักหน้าอย่างเข้าใจ

"อย่างนี้เนี่ยเอง ทางวิหารมหาเทพรีเจียวคงรอไม่ไหวแล้ว ถึง

ได้ส่งท่านมารับการทดสอบเร็วเช่นนี้"

"หา?" มาร์ธาออกอาการมึนงง *เกี่ยวอะไรกับวิหารมหาเทพรีเจียว*

มาร่าพึมพำ "ถึงอายุท่านจะสิบ...สิบสี่ยังถือว่าเร็วไป..."

เดี๋ยวก่อน น้ำเสียงทนายอายุนั้นหมายความว่าอย่างไร

"แต่ก็ไม่ใช่ไร รับการทดสอบล่วงหน้าก็ดีเหมือนกัน" มาร่าปลอบใจ

"...ข้าอายุสิบหกปีเต็มแล้ว" มาร์ธาบอกด้วยสีหน้าแข็งๆ

"โอ้? ท่านอายุสิบหกแล้ว? ข้านี้ว่าท่านอายุสิบสามสิบสี่ หรืออาจจะน้อยกว่ามัลลิดด้วยซ้ำ!" มาร่าตะลึง

"มัลลิด เจ้าอายุเท่าไรแล้ว" มาร์ธาหันไปถามมัลลิดที่กั้นหัวเราะอยู่ข้างๆ

"สิบสองเจ้าค่ะ"

"..."

นี่ๆ ยิ่งอยู่เธอก็ยิ่งถอยหลังเข้าคลองหรือเนี่ย

"ไม่ใช่ไร ในเมื่อท่านธิดาเทพโตเต็มวัยแล้ว งั้นก็ควรจัดพิธีเจริญวัย จะได้ไม่ถูกใครเข้าใจผิดอีกว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่"

มาร่าบอกพลางหยิบกระดาษกับดินสอมาร่างรูปแบบเสื้อผ้าที่ต้องสวมในพิธีเจริญวัย พร้อมกับเลือกผ้าที่เข้ากันจากกองผ้าที่วางอยู่ข้างๆ แม้แต่มัลลิดเองก็ช่วยมารดาทำงาน ทำทางยุ่งง่วนของทั้งสองทำเอามาร์ธามองตาค้าง

...เธอควรหยุดทั้งสองที่ตกอยู่ในภาวะคิดไปเองฝ่ายเดียว หรือเปล่า

"คือว่า...ข้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่นะ ทำไมพวกท่านถึงได้เตรียมของพวกนั้นล่ะ"

มาร่ำมองมาร์ธาด้วยสายตาประหลาดใจ ก่อนจะพูดกั้วหัวเราะ "ท่านธิดาทพ ท่านไม่รู้หรือว่าอายุสิบหกก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว"

"...น่าจะอายุสิบแปดไม่ใช่หรือ" มาร์ธาอดไม่ได้ที่จะนำกฎเกณฑ์ในโลกของเธอมาใช้กับโลกต่างมิติแห่งนี้

"โอ้เอ๊ย ท่านธิดาทพของข้า ทำไมท่านถึงได้เข้าใจว่าอายุสิบแปดถึงจะเป็นผู้ใหญ่เจ้าคะ"

พูดจบมาร่ำยังไม่ลืมบ่นอุบอิบตำหนิต่อว่าคนที่มิหน้าทีอบรมให้ความรู้เธอ จนเมื่อระบายอารมณ์ไปพอสมควรแล้วจึงวกกลับมาที่ประเด็นหลัก

"ท่านธิดาทพ ท่านอยากเพิ่มเครื่องประดับอะไรกับชุดที่จะใช้ในพิธีเป็นพิเศษไหม"

"เอ๋?" มาร์ธาคิดไม่ถึงว่ามาร่ำจะเอาจริง จึงรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที "อย่าลำบากขนาดนั้นเลย ข้าไม่จัดพิธีเจริญวัยหรอก"

"ไม่ได้หรอกเจ้าคะ!" มาร่ำถือดินสอ บอกอย่างจริงจัง "ในชีวิตจะมีพิธีเจริญวัยแค่ครั้งเดียว ถ้าหากไม่ได้จัดพิธีใดๆ ก็จะถูกเสียดพรจากเทพ เพราะฉะนั้นพิธีเจริญวัยของท่าน ข้าจะขอให้คนในเผ่าประชุมหาฤกษ์จัดให้ท่านเอง"

"อย่าประชุมกันเลย ข้าไม่ต้องจัดพิธีเจริญวัยจริงๆ"

"ท่านธิดาทพ ท่านไม่ต้องเกรงใจ เผ่าหมาป่าต้องจัดพิธีให้ท่านอย่างยิ่งใหญ่แน่ๆ"

ว่าแล้วมาร่ำยังไม่ลืมก้มหน้าก้มตาร่างแบบชุดที่นึ่งภาพอยู่ในหัวออกมาไปด้วย

"มาร่ำ ต่อให้ข้าไม่ได้จัดพิธีเจริญวัยก็ยังได้รับพรจากเทพเหมือนเดิม"

มาร์ธาเผยรอยยิ้มศักดิ์สิทธิ์ หวังว่าจะหยุดทุกอย่างไว้ได้

มาร่ำมองเธออย่างเอ็นดู "ท่านธิดาทพ หากได้รับพรจากเทพ ยิ่งมากก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือ"

"เออ...เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ต่อให้ข้าจัดพิธีเจริญวัยก็ยังถูกเข้าใจผิดว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่อยู่ดี ผู้ไม่จัดดีกว่า จะได้ไม่ลำบากทุกคน" มารธาปฏิเสธรอย่างนุ่มนวล

"ท่านธิดาทพ ท่านพูดอะไรเนี่ย" มารธาตีหน้าผากตัวเองแสดงท่าทางเกินเหตุ "ถ้าคนที่เจาะหูแล้วถูกเข้าใจผิดว่ายังไม่เป็นผู้ใหญ่ล่ะก็ นั่นแสดงว่าอีกฝ่ายตาบอดแล้วละเจ้าคะ"

จึงหว่าที่มารธากำลังจะค้านก็พลันต้องนั่งอึ้งไปเพราะคำว่า 'คนที่เจาะหู'

จะบอกว่า 'พิธีเจริญวัย' ที่พวกเขาพูดถึงก็คือพิธีเจาะหูชั้นหรือเพื่อเป็นการยืนยันข้อสงสัยในใจ มารธายกมือขวาขึ้นถามโดยไม่รู้ตัว "มารธา ท่านบอกว่าเจาะหู...ก็คือการเป็นผู้ใหญ่?"

"ใช่แล้วเจ้าคะ!" มารธาบอกอย่างจุกๆ "ต้องหาโอกาสส่งสอนผู้ดูแลของท่านให้ได้ แม้แต่เรื่องเล็กๆ แบบนี้ก็ไม่บอกท่าน น่าโมโหจริงๆ"

พูดจบมารื่อก็ยื่นต่างหูเข้าไปทาบข้างหูมารธาเหมือนกำลังหาต่างหูที่เหมาะสมกับเธอให้

มารธารออยากหลบต่างหูที่ประชิดเข้ามา เธอทำหน้ายู่ "แต่ข้าไม่อยากเจาะหูนี้"

นึกถึงภาพสุดสยองที่เคยเห็นคนดึงหูอักเสบบวมเป่งเมื่อก่อนแล้ว เธอก็สับสนกับตัวเองว่าเป็นตายยังไ้ก็จะไม่เจาะหูเด็ดขาด

"ท่านธิดาทพ นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญที่สุดในการแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ ท่านบอกว่าไม่อยากเจาะหูได้ยังงั้นเจ้าคะ"

มารธาส่ายศีรษะพลางบอกปฏิเสธ "ถ้าต้องใช้ต่างหูยืนยันว่า"

ตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว ฉันย้ายอมเป็นเด็กต่อไป"

"โอ้เอ๊ย ท่านธิดาทเทพ ท่านคิดแบบนี้ได้ยังไงกันเจ้าคะ" มาร่า
ไม่ยอมเชื่อ

"เอ๋?" ความคิดของเธอมีอะไรผิดหรือ

"หรือท่านเห็นว่าเฝ้าหมาป่าไม่มีเกียรติพอ อยากให้วิหาร
มหาเทพรีเจียวจัดพิธีเจริญชัยให้ จึงบ้ายเบียงไม่ยอมให้เราจัด"

ว่าแล้วมาร่าก็เข็ดน้ำตาที่ทางตาด้วยความเสียใจ บีบให้มารธา
ต้องพุดจาปลอบประโลม

"ไม่ใช่อย่างนั้น มาร่า ท่านฟังข้าอธิบายก่อน..."

"นั่นก็เพราะว่าท่านไม่ยอมสวมชุดที่ข้าตัดให้ท่าน ข้าเสียใจ
จริงๆ" มาร่าพุดลงร้องให้พุ่มพวยบนโต๊ะ

มารธาหันไปมองมัลลิตที่แอบชำด้วยอาการอึ้งกิมกี่ เธออดคิด
ไม่ได้ว่าคนที่เขื่อนักออกแบบเสื้อผ้าล้วนเป็นคนนิสัยประหลาด
โดยเฉพาะคุณป้าที่ 'อารมณ์อ่อนไหว' รายนี้

มารธาบอทุกอย่างหมดแรงเหมือนเลิกชดขึ้นแล้ว "มาร่า ข้าผิด
ไปแล้ว ข้าหวังว่าจะได้สวมชุดของท่าน"

พุดยังไม่ทันขาดคำ มาร่าก็กลับมามีท่าทียุ่งง่วนเหมือนเดิม
ดูไม่ออกเลยสักนิดว่าเมื่อครุ่นนี้เพิ่งร้องให้พุ่มพวยอยู่ยกๆ

"ขอบคุณน้ำใจของท่านธิดาทเทพ ข้าจะพยายามตัดชุดให้สวย
ไม่แพ้ชุดที่ใช้ในพิธีกรรมที่ผ่านมาเลย!"

"..."

ตอนนี้มารธาเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่าคนที่เขื่อนักออกแบบ
เสื้อผ้าได้ต้องมีนิสัยประหลาดเท่านั้น!

มาร่ายกเรื่องงานมาอ้างว่าไม่สะดวกที่จะสนทนากับเธอต่อ
มารธาจึงได้แต่ลูบจมูกแล้วบอกลาอีกฝ่าย ไม่อยู่รบกวน 'งาน' ของ

พวกเขา

ระหว่างทางกลับบ้าน มาร์ธาพบเจอคนของเผ่าหมาป่าจำนวน
ไม่น้อย

เมื่อพวกเขาเห็นชุดที่เธอใส่ก็เปลี่ยนบรรยากาศตั้งป้อมเหมือน
เช่นที่ผ่านมา ต่างทักทายเธออย่างกระตือรือร้นแจ่มใสเหมือนกับที่
ปฏิบัติกับคนในเผ่า จนมาร์ธารู้สึกว่า 'เสื้อผ้าอารมณ์สามารถกลมกลืน
เป็นหนึ่งในเดียวกับชนพื้นเมืองนั้นๆ ได้จริงๆ'

และแล้วชีวิตที่ถูกเผ่าหมาป่าเชิญเชิญให้ไปที่บ้านทุกวันก็เริ่มต้น
ขึ้น

หลายวันผ่านไป หลังจากถูกเชิญไปกินอาหารค่ำที่บ้านของ
ชาวเผ่าหมาป่าคนหนึ่ง มาร์ธายังไม่รีบร้อนกลับที่พัก เธอเดินไป
ถึงปากทางเข้าเขตแดนเผ่าหมาป่าที่หลงเข้าไปครั้งแรกอย่างไม่ตั้งใจ

ขณะมองซุ่มประตูลิ้นโค้งแคะสลักรูปหมาป่าอย่างละเอียด
ประณีตเพียงหนึ่งเดียวที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางทิวไม้แห้งเหี่ยว
ไร้ใบ ความคิดหนึ่งก็แวบผ่านเข้ามาในสมองของเธอทันที

ปกติพอถึงเวลานี้เจ้าขาวมักเป็นฝ่ายมาหาเธอเองเสมอ
ตอนนี้เธอจะเป็นฝ่ายไปหามัน ไม่รู้ว่าจะได้เจอเจ้าขาวในลักษณะ
ที่ต่างออกไปหรือเปล่า

มาร์ธากระชับโคมไฟในมือแน่นขึ้นแล้วก้าวเข้าไปในบ้าน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)